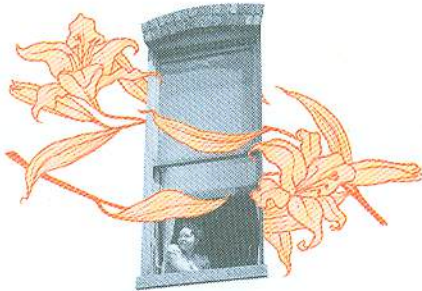

Глава 1

МІСИС РЕЙЧЕЛ ЛІНД ДИВУЄТЬСЯ

Місис Рейчел Лінд мешкала саме там, де спускалася в невеличкий видолонок дорога на Ейвонлі. Уздовж дороги росли вільхи й купини, а впоперек ліниво біг струмочок, що брав початок ген у лісах біля садиби старого Катберта. Подейкували, ніби в тих лісах потік був звивистий і буйний: він розливався й бив порогами, повний зловісних таємниць. Та в Ліндів яр уже звертав тихенько й чемно, адже навіть струмку не дозволялося текти перед дверима місис Рейчел Лінд без належних пристойності й шанобливості. Він, певно, якось розумів, що місис Рейчел сидить біля вікна й пильнує всіх навколо — від струмків до дітей — і що, помітивши щось дивне або недоречне, вона не заспокоїться, доколи не з'ясує, у чому річ.

Людей, які знають усе про сусідське життя, а зі своїм не можуть дати ради, не бракує ні в Ейвонлі, ні деінде, але місис Рейчел Лінд належала до тих непересічних особистостей, що в змозі дбати не лише про власні справи, а й про чужі. Вона була пре-

гарна господиня; робила все, що треба і як треба; заправляла кравецьким гуртком, допомагала керувати недільною школою та була найміцнішою опорою Церковного благодійного товариства й Спільноти підтримки закордонних місій. І попри це все місис Рейчел знаходила час, щоб годинами сидіти при кухонному вікні й в'язати покривала з бавовняної пряжі (котрих у неї вже було шістнадцять, як часто з трепетом розповідали ейвонлійські господині) та пильнувати за дорогою, що йшла через виярок і піднімалася на крутий червонуватий пагорб далі. А оскільки стояло Ейвонлі на трикутному півострівці, що його з двох боків омивала затока Святого Лаврентія, то виїхати чи заїхати до селища можна було лише дорогою на пагорбі, таким чином неминуче опиняючись на потаємному суді під усевидючим поглядом місис Рейчел.

Так вона сиділа й одного пообіддя на початку червня. У вікно зазірало тепле яскраве сонце; фруктовий сад на схилі під будинком стояв у біло-рожевому цвіті, наче весільний букет, а в повітрі гули міради бджіл. Тихий і взагалі малопомітний Томас Лінд, якого в Ейвонлі всі звали «чоловіком Рейчел Лінд», сів на схилі за повіткою ріпу, і те саме мав би робити Метью Катберт на полі за Зеленими Дахами неподалік струмка. Це місис Рейчел знала точно, позаяк напередодні ввечері сама чула в крамниці Вільяма Блера в Кармоді: Метью сказав Пітерові Моррісону, що збирається садити ріпу завтра по обіді. Сказав, авжеж, у відповідь на запитання Пітера, адже за Метью Катбертом іще ніхто не помічав, щоб він ділився чимось із власного бажання.

А втім, це саме Метью Катберт щойно, о пів на четверту в будень, неквапом виїхав із виярка на пагорб. Ба більше, на ньому біленька сорочка й найкращий костюм, а це певна ознака, що їде він кудись за межі Ейвонлі; до того ж їде на джоржках, запряжених

рудою конячкою, — отже, шлях лежить неблизький. Куди ж поїхав Метью Катберт і навіщо?

Був би це якийсь інший ейвонлієць, то місис Рейчел, швиденько зіставивши те і се, могла б дійти цілком вірогідних відповідей на обидва запитання. Проте Метью так рідко кудись виїжджав, що справа, певно, була невідкладна й геть особлива. Сором'язливішого чоловіка світ не бачив: Метью ненавидів перебувати серед незнайомців чи взагалі виходити кудись, де може знадобитися відкрити рота. Щоб він убрався в біленьку сорочку та сів у дροжки, мало статися щось надзвичайне. Хоч би як місис Рейчел крутила мізками, на думку їй нічого не спадало, тож пообідній відпочинок був зіпсований.

«Зайду після чаю в Зелені Дахи, розпитаю в Марілли, та й усе, — нарешті вирішила ця добропорядна леді. — До міста в цій порі року він зазвичай не їздить; у гостях не буває й поготів. Якби на-сіння закінчилося, не став би виряджатися та запрягати дροжки. Потрібен був би лікар — квапився б. Але ж устигло щось трапитися з вечора. Не знаю, що й думати, ось що, і не матиму ані хвилини спокою, доки не дізнаюся, куди це Метью Катберт поїхав нині з Ейвонлі».

Отже, після чаювання місис Рейчел вирушила з дому. Їти належало недовго: від Ліндового яру до чималенького дещо незграбного будинку за фруктовим садом, у якому жили Катберти, підніматися було всього зо чверть милі*. Щоправда, через довжину стежини виходило не так уже й близько. Закладаючи своє обійстя, батько Метью Катберта — сором'язливий і неговіркий, точнісінько як син — обирав таку місцину, щоб і чимдалі від односельців, і не в самому лісі. Зрештою звів Зелені

* Приблизно 400 метрів (1 миля дорівнює 1,61 кілометра). — Тут і далі примітки перекладачки.